

EL BORINOT

SETMANARI DE BARRILA

ANY PRIMER
Número 1
29 Nbre. 1923

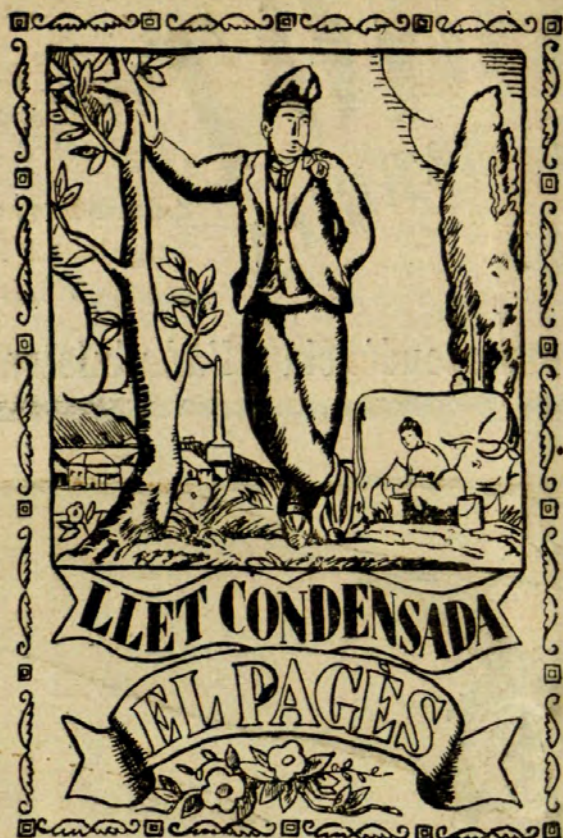
20 cms.

Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Subscripció: Trimestre, 3'50 ptes.- La correspondència a l'Administració

Aquest número ha passat per la censura militar

Proheu-la i no en gastareu d'altra.

Telèfon 1206 - A.

Fàbrica de paper de tina VÍDUA W. GUARRO

Fundada en el segle XVIII

Proveïdora dels papers segellats de les
Repúbliques Argentina, Xile, Perú i Uruguai

Paper de fil de totes menes, paper d'ofici, paper per a
edicions de luxe, paper-tela, paper per a dibuix, car-
trolines, cartrolines de fil per a cartes, cartrolines de
colors, estotgeria, targes, sobres, etc.

Fàbrica a GELIDA

Magatzem i despatx: Gran Via Laietana, 11 - Barcelona

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Bon dia, i bona hora

RODA el món i torna al born". Sí, amic, ja pots rodar i bambolegar tant com vulguis; que, després d'haver corregut les quatre parts del món, després de moltes coses vistes, i revistes, t'enyoraràs del teu reconet de casa, i hi tornaràs. Que n'és de superb el món! O, les grans empreses, les grans fortunes, els formidables moviments polítics, les capbussades de les nacions i dels Estats! Les exposicions internacionals, els concursos d'aviació, els autòdroms nacionals, les heroiques patacades de fútbol! Més encara: els congressos de ciència, les doctes universitats, les biblioteques amb mils i mils de llibres, i amb uns quants homes, anomenats sabis, que es cremen les celles per tornar a dir, malament, allò que ja és dit, bé. Afegeix els processos sorollosos, les bancarrotes, els "magnes" problemes socials (conexíeu, per ventura, alguna cosa social que no era "problema", i que no era "magne"?), els crims esgarriposos, els robatoris escandalosos, les pel·lícules superproducció, els misteriosos drames d'amor. Has vist tot això: i què? T'has posat seriós, t'has allargat de cara, i t'has ensopit.

Has rodat el món, i t'has ensopit? Doncs, torna al born, i et desensopiràs. I el desensopidor que et desensopeixi bon desensopidor serà. Ens havíem ensuimerat en les "grans qüestions de la vida moderna"; i havíem oblidat aquesta divina cosa que a casa nostra es diu fer barrila.

A fer barrila! Veu's aquí el nostre crit; veu's aquí la nostra senyera.

Guiats per llum d'una planeta, uns quants homes, cadascú per la seva banda, i sense dir-s'ho l'un a l'altre, ens havem trobat, amb el mateix anhel: —fem barrila?—fem! I gambant i caminant, finírem a un punt (sempre guiats per la llum d'aquella planeta); i en aquest punt trobàvem no un diamant; no una espasa simbòlica; no el senyal d'una gran missió a accomplir; no, encara, un ver-

ger encantat, amb una bella noia dorment; no res de tot això transcendental. Senzillament trobàvem un borinot.

Aquest borinot espeternegava desesperadament i botzinava en un angle de finestra; i així que ens veié, va renyar-nos i se'ns va plànyer amargament de la nostra conducta. No sabíeu, per ventura—ens digué—que jo tinc moltes de coses per contar-vos que en gran profit poden ésser-vos? Doncs, per què m'abandonàveu? No sabeu que jo sóc la bestiola que vaig per tot, que em fico per tot, que ho veig tot, i que ho arreplego tot, i que m'enduc de totes les coses la polseta fina que cobreix el meu damunt, i la qual escampo a dojo? Sóc el borinot, adés clar, adés fosc, emperò sempre un mateix; i així porto coses venturoses o malastrugues; però que de les unes i de les altres us podeu servir per la vostra conducta. Es-meneu-vos, doncs,—seguia—i d'ara en avant tingueu-me present i no m'oblídeu. Sigueu prestos a venir-me a veure; en moltes bandes sóc; però, si teniu nas, bé em trobareu".

Tots nosaltres convinquérem que el borinot tenia raó. Incontinent seguírem les seves instruccions, i agafàvem papers i plomes i ninots, i ens posàvem a escriure aquestes coses que avui, estimat lector, comencem a oferir-te. De seques n'hi trobaràs, i de verdes; de bones i de coentes; de velles i de noves; de formals i de per riure; sempre, però, amb el disegni de passar la bella estona, i de no fer mal a ningú; respectuosos amb la Constitució, i amb la família. I sempre amb el lema que encapçala aquesta revista; a la qual Déu li doni molts anys de vida, com tots nosaltres desitgem.

Bon dia, i bona hora!
TOTS

U N C E N T E N A R I

En Duran i Bas

Ripoll

Dr. Torras i Bages

DE tant en tant, en aquest mateix setmanari, com ja diem en altre lloc, ens posarem també formals, per parlar de coses que ho requereixen. I aquesta avinentesa se'ns presenta ja en el primer número. No podem menys d'aprofitar-la. No la sabríem passar en silenci.

Aquests dies es compleixen cent anys de la naixença de Manuel Duran i Bas, l'illustre jurisconsult, que deixava una estela lluminosa. Parlin, d'altres, de la seva complexa personalitat, de la seva fecundia, de la seva alta ciutadania. Nosaltres no som qui. Però entre tantes coses fetes per aquell Duran i Bas, volem remarcar la promoció, signada per ell, del gran Torras i Bages, per Bisbe de Vich; i de l'inoblidable doctor Morgadas, per Bisbe de Barcelona.

Amb quin gust, amb quin ample respir, degué el Papa de signar aquests dos pastors!

Amb quina satisfacció, En Manuel Duran i Bas, degué veure amb els seus ulls com aquells dos ínclits barons pujaven les grades de la seu vigatana, i de la seu barcelonina.

I amb quina mena, diríem, d'enveja, tots nosaltres contemplem avui

aqueixes tres figures, que passen per davant de nosaltres, amb el silenci august dels morts immortals!

Diem enveja, potser podríem dir enyorança. Enyorança d'aquella paraula serena i lluminosa del Torras i Bages, una de les primeres figures (per no dir senzillament la primera de l'episcopat de tot el món, que ens deixava aquelles pastorals i aquells escrits profunds. Enyorança del Bisbe Morgadas, a la veu sobirana del qual s'aixecaba, novament, el secular monestir de Santa Maria de Ripoll.

Alló eren bisbes! Quina magestad, quina dignitat, quin sentit de llur espiritual missió, de llur qualitat de «pastors»!

L'ombra de Manuel Duran i Bas, ens assenyala, en el seu pas pel ministeri de Gràcia i Justícia, aquells dos homes. I nosaltres, en el primer centenari de la naixença d'aquest eminent compatriota nostre, sentim una emoció cordial.

Entre mig de tant d'espetic i de tantes bestieses de la vida, acostem-nos una mica, un minut si més no, a la seva figura reposada.

Aprendrem a menysprear als nyèbits que es claven de nassos en terra, com els esclaus.

Dr. Morgades

Pas de Pel·lícula

Una pel·lícula afortunadament desventurada.—El que diria el "CABALLERO AUDAZ."

Es, evident, no hi ha cap dubte, ni el més petit, que el cas és intolerable. Nosaltres no varem protestar, per exemple, que el darrer terratrèmol no tingués l'èxit que era d'esperar, donada la simpatia amb què el miraven els monuments de les nostres places i dels nostres carrers. Nosaltres tampoc varem protestar quan—i el cas era més greu—es decidí que escrivíssim setmanalment o hebdomadària, a elecció, un article, i la prova és que l'escrivim (la veritat és que no l'escrivim nosaltres, però no es pot dir). Tampoc havem protestat mai de l'ajornament de l'Exposició d'Indústries Elèctriques, perquè quan més temps trigaria a celebrar-se més indústries i més elèctriques hi hauria.

No és que diguem tot això per allargar innecessàriament i subrepticia aquest pròleg, no; és que el volem allargar necessàriament i palesa.

En fi, els nostres lectors comprendran que no hàgim protestat d'aquestes i moltes altres coses quan sàpiguen que la gola ens fa mal d'un copiós refredat que havem adquirit amb rebaixa, amb rebaixa de temperatura. Però la nostra ronca veu no pot callar en el cas que d'aquí a unes quantes quartilles (potser unes quantes ratlles, potser uns quants capítols, o uns quants volums), no, la nostra ronca veu no pot callar i ens lliurem com un sol home—naturalment—a la protesta pacífica i morigerada, i no diem raonada perquè les nostres innumbrables ocupacions ens han impedit d'enterar-nos a fons del què es tractava.

Ens han parlat molt aquests darrers dies de l'arribada d'un cert i determinat cavaller que ha vingut a presenciar la seva efígie en el cinema, cosa que ha escandalitzat gran part del públic. Ens asseguren que l'esmentat senyor sap llegir i escriure—no és, doncs, el primer vingut—i que no atrevint-se a signar amb el plebeu nom que la sort, el destí—és a dir, el Destí—li donà, n'ha inventat un de sonor, atrevit i cavalleresc. Nosaltres, que no ho sabíem, restàrem confosos de la sabiduria del nostre informador, de la premsa i del públic en general i totseguit començarem també d'indignar-nos, com cal.

Nosaltres no voldríem, però, ofendre ningú en parlar d'aquest senyor i de la seva gesta, que segons sembla ha estat fer patir esgarriats turments a una pobra noia desgraciada que ha de guanyar-se el pa de cada dia i el tortell dels diumenges com qualsevol mortal viu, fent-li assajar unes escenes que nosaltres no ens atrevirem a dir si són immorals o cosa pitjor, és a dir, sense importància, a conseqüència de la nostra gran timidesa que no ens deixa tranquils un segon seguit.

Si no hagués estat, però, aquesta nostra timidesa, nosaltres hauríem fet dues coses: hauríem de primer, anat a veure la pel·lícula per veure si el nostre ensopiment es desensopia entre la concurrència i després hauríem anat a veure l'autor de la pel·lícula per fer-li una interviu, que hauria estat, poc més o menys, i si fa no fa com segueix:

—.....?

—Si senyor, si, molts diners, ja ho pot veure; miri, aquesta capa que veu és tota de seda, tota! i les tanques de plata macissa.

—.....! (caram, caram)?

Tot escrivint, sí senyor, tot escrivint! ja ho veu, jove; i miri les gires, són campestres!

—.....?

—I és clar home! què fa parat? Si és la cosa més fàcil del món. No surt de nits? Doncs busca una desgraciada, li fa explicar la història—totes l'expliquen desseguida—vostè hi posa sal i pebre, hi complica les malifetes dels seus amics i apa, a guanyar diners!

—.....?

—Què, si no la troba la desgraciada? aleshores fàci-la home, fàci-la vostè mateix!

—.....? (i si la gent protesta?)

—Si protesten, millor! La gran propaganda!

Ens hauríem acomiadat segurament amb perill de seguir al menys la meitat dels consells. Però mai, mai! tindríem el valor de comprar-nos una capa.

EL CAVALLER TÍMID.

—Que mossega aquest gos, mestressa? —D'això viu.

INDISCRECIIONS

Hom diu, hom diu pels carrers de Barcelona, que la campanya empresa contra els emboscats de les oficines municipals ha tocat a son terme, i que ha conseguit de fer anar a treballar gent que sempre s'havia negat a anar-hi, perquè deien que tenien pressones.

Ara han d'anar-hi, els pobres! i, a primera hora del matí, s'han de llevar com cada quísque i han de fer via cap a la casa gran o les tenències d'alcaldia.

Però hom diu, hom diu que no hi van tots els que haurien d'anar-hi i que encara en resten d'emboscats. Algú diu que 30 s'han quedat tranquilets a casa prenent la matinada, mentre llurs companys passen per aquests carrers amb cara de pomes agres cap a treballar. Diu que aquests 30 no han fet cap a les oficines i brigades perquè es fien de l'anfluència que tenen amb gent d'upa. Fins diuen que, per més que facin els caps d'escriptori o de brigada, no

consequiran que sirguin aquests 30 angelets.

No cal dir que aquests 30 empleats s'agafen fort i que confien que els amos de Cà la Ciutat respectaran les influències que els ampàren per a cobrar i no treballar.

I algú que deia que ja no hi hauria emboscats!...

* * *

Les escenes pintoresques esdevingudes, aquests dies, amb motiu de certs escorcolls domiciliaris, ens recorden el succeït en un registre que, ja alguns anys, va ésser tingut a Lleyda, a un important establiment d'ensenyança, que tenia la il·luminació per gas acetil·lè.

Els que feien el registre anaven tan enfevorits que tot d'una, buscant, buscant, s'esclamaren:

—Oh! bales!...

Allò que creien bales, eren becs de gas, que geien al fons d'una capsa, esperant haver de rellevar als que s'anessin gastant en els llums.

TAF.

De la vida d'Estudiant

EN aquesta secció, com diu el títol, parlarem de coses dels estudiants (encar que no estudiïn). Universitat, Instituts, etc., etc. Nosaltres recordem, amb certa melangia, ai! els temps universitaris, temps gloriosos de la gran barrila. Per això sempre veurem amb immarcescible simpatia qualsevol batec del món estudiantil. Per això, també, en aquesta secció volem aparellar un bon estatge per a tot el que hi farà referència; un marc escaient en el qual no desentoni ni la gresca sorollosa ni l'alta finalitat cultural; una mena de teló de fons de decoració universitària; una mena, per dir-ho d'un cop, de càl sogre, on els estudiants puguin estar amb tota comoditat.

Aquí farem per manera que hi surti l'esclat universitari en tota la seva magnificència: des de les facècies del Rei Herodes fins a les peripècies més peripècies; des de la classe de l'Avi, a la rossa cabellera d'En Panotxa. Els llibres de text d'En Garriga, les pràctiques d'Histologia, la filosofia en remull d'En Daurella, el fret d'En Terrades, el trombó de l'Alcober i el tapaboques d'En Nabot.

Es clar que, posats a parlar de temes universitaris, el d'actualitat és l'elecció. Com ja és de tothom sabut, aspiraven a la dignitat dos catedràtics de dret, un de ciències i un de medicina; això és: el vinculadís Sebiu Diaz (hi ha diaz!), aquesta llumanera canònica que hom anomena (vulgarment) Dr. D. F. Gómez del Campillo, l'A. Vila i el Rei Herodes. Els preparatius foren altament interessants. En Diaz es tenyí la barba tres dies a la setmana; es simulà uns cercles al voltant dels ulls fent esdevenir el seu rostre patèticament sentimental; s'aprengué de memòria "*El dos de mayo*" i "*A los heroes de Santiago y.....*", per recitar-los en la recepció del càrrec i regalà i tot un exemplar del seu llibre de text al procurador Ramon. L'Avi, per la seva banda, es polí ben bé aquella històrica americana; va trametre un exemplar dels seus: programa, llibre de text i quadern de pràctiques, al Directori, al mateix temps, un projecte de reorganització nacional a base de la Pedagogia i de les excursions científiques; a més a més, fent un esforç de voluntat, vera-

ment heroic, a la seva classe, es va passar més de deu minuts parlant solament de la seva assignatura. Mentrestant el Rei Herodes ja havia anat tres o quatre vegades a càl fotògraf fent-se retratar amb el típic abillament, per poder trametre la fotografia, junt amb unes gasetilles, que ell mateix havia confeccionades, als periòdics il·lustrats; va desafiar, per telegrama, a 10 hores vista, a l'Alba i féu unes declaraciones (inèdites) en les quals afirmava que ell no tenia res que veure amb els del vell règim. Finalment aquesta llumanera canònica que hom anomena (vulgarment) Dr. D. F. G. del C. es va posar a fer definir abstinències, ex-votos, peregrinacions, novenes, promeses i pregàries, pagant delmes i primícies a tort i a dret, orant a tota mena de Sants, Santes, Sants Pares, Concilis, Cànon, etc., etc.

El resultat i... conseqüències bé són prou coneguts. Guanyà el de Medicina, perdé el de ciències, i els de dret restaren torts. En Diaz però, es lamentava de no haver tramès el procurador Ramon a Madrid. En Campillo parlà d'una heretgia i es conhortà pensant que els altres dos derrotats tampoc no ho havien aconseguit.

FRANCISQUITO RAMELLERES

UAB
Universitat de Barcelona
Biblioteca General

EL JOC DEL

BO RINOT

No heu sentit a parlar mai, no heu vist jugar mai el joc del borinot? Com que en aquest món, sempre se'n saben de noves, i hi ha molta gent que no es dona mai per assabentada, convé que diguem quatre paraules sobre aquest joc, la seva importància, la seva transcendència, i la seva actualitat. I avui precisament que el nostre estimat borinot te la primera voladeta a flor d'orella dels nostres lectors, i que hi ha tants de xibecs i tantes de xibeques, i tanta bèstia de ploma, amb la boca oberta, i amb unes ganes d'empassar-se'l, que fan feredat, convé que així, com aquell qui no fa res, entre volada i volada, el borinot faci tres quarts d'allò que s'entén pel joc del borinot. No us penseu que sigui un joc de saló, com el pim-pom, el tutti o la manilla, ni un joc sinistre i funerari, com el dòmino, ni un joc de perdre l'alè i els ossos com el futbol, ni com el trenta i quaranta, ni altres jocs de pica als dits, encara que en el borinot també es pica, i es pica fort: res d'això, és un joc innocent. No és que mati tampoc per la seva elegància, ni sigui de bon to, que diguéssim; estem gairebé segurs que no s'ha jugat mai en els salons del Marquès d'Alella, ni formà part del programa de jocs que es jugaren a Amèrica, quan En Sala va anar-hi a estudiar tot allò del ram dels cotonaires. Res, no res de tot això.

El joc del borinot és un joc de taverna, un joc de festa major, però d'última hora, un joc de veremes o de batudes, joc de celler, o d'era, de mànigues de camisa i espanyenyes. I en què consisteix, aquest joc? Doncs molt senzill. Per jugar-hi han d'ésser tres. Es posen en renglera, aixerrencats, de manera que

el peu esquerra de l'un toqui el peu dret de l'altre; un cop així, el que s'ha posat al mitg és el que fa el borinot, duu al cap un barret vell, i el seu ofici consisteix a posar-se les dues mans a la boca, per poder fer un borinot com més fort millor, i anar inquietant l'orella de l'un i de l'altre, que té als costats.

Aquests dos jugadors amb l'una mà es protegeixen la galta, i amb l'altra mà han de fer caure el barret al que fa de borinot, en el moment precís que el que fa de borinot els venta clatellada damunt la galta protegida, però ha d'ésser en el mateix moment, o si no, no val. La traça del que fa de borinot ha d'ésser la de pegar i esquivar-se, sense perdre el barret; i la traça dels que paren, ha d'ésser precisament la de fer caure el barret del borinot.

Ja veieu que la cosa és clara i no és complicada. I vetaquí doncs, que el borinot nostre vé al món decidit a jugar al joc del borinot, a fer un *buuum buuum*... de cent mil diables i a clavar totes les clatellades que convindran; però procuraré de fer-ho amb tota la traça que calgui, escorrent-se al moment de pegar, procurant que no caigui el barret, perquè si perd el barret aleshores deixa d'ésser borinot, i això de perdre el barret, i deixar d'ésser borinot, fora una cosa tan lamentable com haver de tirar el barret al foc, i compondreu que un barret nou que acaba de sortir de la botiga, i un se'l mira amb la il·lusió i la racança de les peles que costa... i haver-lo de tirar al foc, no són pas els tractes. Doncs, som-hi, comencem a jugar, a veure qui para i qui rep.

VOLIOL.

LES DONES ESCASSEGEN

Fieu-vos-en!

Tot és dir que hi ha al món un gran excés de dones; que per cada home corresponen catorze dones; alguns han arribat a primfilar tant, que asseguruen que per cada home corresponen catorze dones i tres quarts..... Falòrnies!

Aquesta afirmació, que ja ve d'antic, amb la guerra europea acabà d'aferamr-se. Com sigui que per la guerra moriren uns quants milions d'homes, naturalment, si abans ja els homes anaven escassos, després, més encara... Però, falòrnies!

Contra el que fins ara han vingut dient, cal reconèixer que no són els homes escassos, sinó que són les dones.

Fieu-vos-en de les dites populars, de les arrelades creències, avalades amb el prestigi de les estadístiques!

I per fer-nos el càrrec que el què va escàs són les dones, i no els homes, fixem-nos en una cosa. Una sola cosa, que és molt eloqüent, i que no enganya.

Fixem-nos en el què passa quan els pares, o els tutors del jove, van a demanar la mà de la noia. Veureu com sempre, abans de dir ben bé que sí, els pares de la noia, parlen de tal i de tal altre jove distingit, ric, elegant, que havia volgut casar-se amb la noia. Ho diuen amb una gran discreció, verament, com qui es vol fer pujar de preu la noia, sense que ho sembli. Ho diuen amb una finor esmunyedissa, que es clava com una daga fina. Ho diuen amb molt de caramello; però ho diuen! No són capaços de retenir-ho al pap. Feu-ne memòria, els qui en aitals passos us haveu trobats. Difícilment trobaríeu alguns cassos en què la noia no hagi estat en rondada "i a punt d'ésser demanada" per un parell de pretendents, al menys.

Més. ¿Quantes vegades, un cop promesa formalment la noia, no surten, encara, pre-

tendents? I així ho diuen els pares de la noia amb molta finor, amb molta discreció, als més íntims, i que no ho facin córrer... però ho diuen!

I essent això veritat, haurem de confessar que per cada dona, si no hi ha catorze homes (com deien, abans, que hi havia catorze dones per cada home: sempre s'exagera!), n'hi ha al menys tres o quatre, que ja és molt.

Altrament això ja es veu a simple vista, sense haver de recórrer a aquella escena tendra i semi-íntima, de demanar la mà de la noia. Amb pocs exemples n'hi haurà prou.

Pugeu al tranvia: de què hi ha més, homes o dones? Homes!

Aneu a la Rambla: de què hi ha més? Homes!

Aneu al teatre: de què hi ha més? Homes!

Aneu al cafè: de què hi ha més? Homes!

En un partit de fútbol: de què hi ha més? Homes!

Aneu a la caserna: de què hi ha més? Homes!

Homes, homes, i sempre més homes!

I la veritat és que, quant a axò de quedar-se per vestir sants, més són els homes que no pas les dones. Verament hi ha conques, i tots en coneixem (algunes són cèlebres i tot; per exemple, la conca de Tremp, la conca de Barbarà...); però de concos n'hi ha molts més: casa sí, casa no, en podríem trobar un, arreu, arreu.

Fieu-vos-en, d'aquestes coses que es donen per tan segures, i que us diuen que podeu pujar-hi de peus!

M. I. X.

Disposicions Històriques

*Del R. D. sobre separatisme.
(Gaceta de Madrid).*

Serán juzgados por los tribunales militares a partir de la fecha de este decreto los delitos contra la seguridad y unidad de la patria y cuantos tiendan a disgregarla, restarle fortaleza o rebajar su concepto, ya sea por la palabra, por escrito, por la imprenta u por otros medios mecánicos y gráficos de publicidad y difusión, o por cualquier clase de actos o manifestaciones.

No se podrá izar ni ostentar otra bandera que la nacional en buques y edificios, sean del Estado, de la provincia o Municipio, ni en lugar alguno, sin más excepción que las embajadas, consulados, hospitales o escuelas u otros centros pertenecientes a naciones extranjeras.

Circular sobre la bandera española. (Del B. O. de la Provincia de Barcelona)

"El Real decreto de 25 de enero de 1908 dispone que en todos los edificios públicos al servicio del Estado, así como en los de las Diputaciones, Ayuntamientos y Corporaciones oficiales, ondee la bandera española y se coloquen colgaduras desde la salida a la puesta del sol en los días de fiesta nacional.

"Al recordar a las entidades a que atañe esta soberana disposición, lo hago con

la prevención de que la enseña de la patria ha de ser colocada en esos días y en los demás que sea costumbre, en el

sitio exterior de cada edificio más preferente, absteniéndose de colocar ninguna otra, ya sea regional o local, que mereciendo, como merecen, todos los res-

petos, no deben ser izadas en edificios oficiales, que por formar parte del Estado español han de ampararse en la que simboliza todas las regiones y pueblos de España.

"Esta prohibición no se refiere sólo a los edificios donde están instaladas Diputaciones, Ayuntamientos u otros centros oficiales, sinó también a los locales que de ellas dependan y de su organización formen parte.

"Las autoridades, guardia civil y agentes que de mí dependen me darán cuenta de toda infracción de esta orden, que será castigada con el mayor rigor.

"Insisto en mi respeto profundo a las banderas regionales y locales, no teniendo otro alcance esta orden que la del exacto cumplimiento de la ley, sin que en modo alguno pueda herir sentimientos ya que en la idea de patria que la bandera representa están comprendidas todas las regiones, entre ellas Cataluña, orgullo de la nación española.

Barcelona, 15 de septiembre de 1923.

*La Llengua Catalana.
(Tret de qualsevol diari).*

Por orden gubernativa han sido suspendidas en las Normales de Maestros y Maestras de Gerona, las cátedras de Lengua y Literatura catalanas, que tenían a su cargo el profesor don Enrique J. Jordá, y la profesora señorita Carmen Juliá.

La salut a Sabadell: alarma

PER error d'interpretació de la Cúria, l'arxiprestat de Sabadell fou notificat del dret de possessió del santuari de la Salut i terres del voltant, que d'ençà de cinc cents anys, eren del domini d'aquell ajuntament. Això no obstant, l'arxiprest de Sant Feliu s'apressà a fer-se inscriure a favor de la parròquia seva el dret de propietat de l'esmentada finca.

Amb això s'ha entaulat una lluita aferrissada; i es comprèn: car el què es pledeja no és menys que la possessió de "La Salut" i, noi, la salut abans que tot! diu cadascú dels litigants. El què passarà és que l'un o l'altre hi perdrà "La Salut"... i els diners.

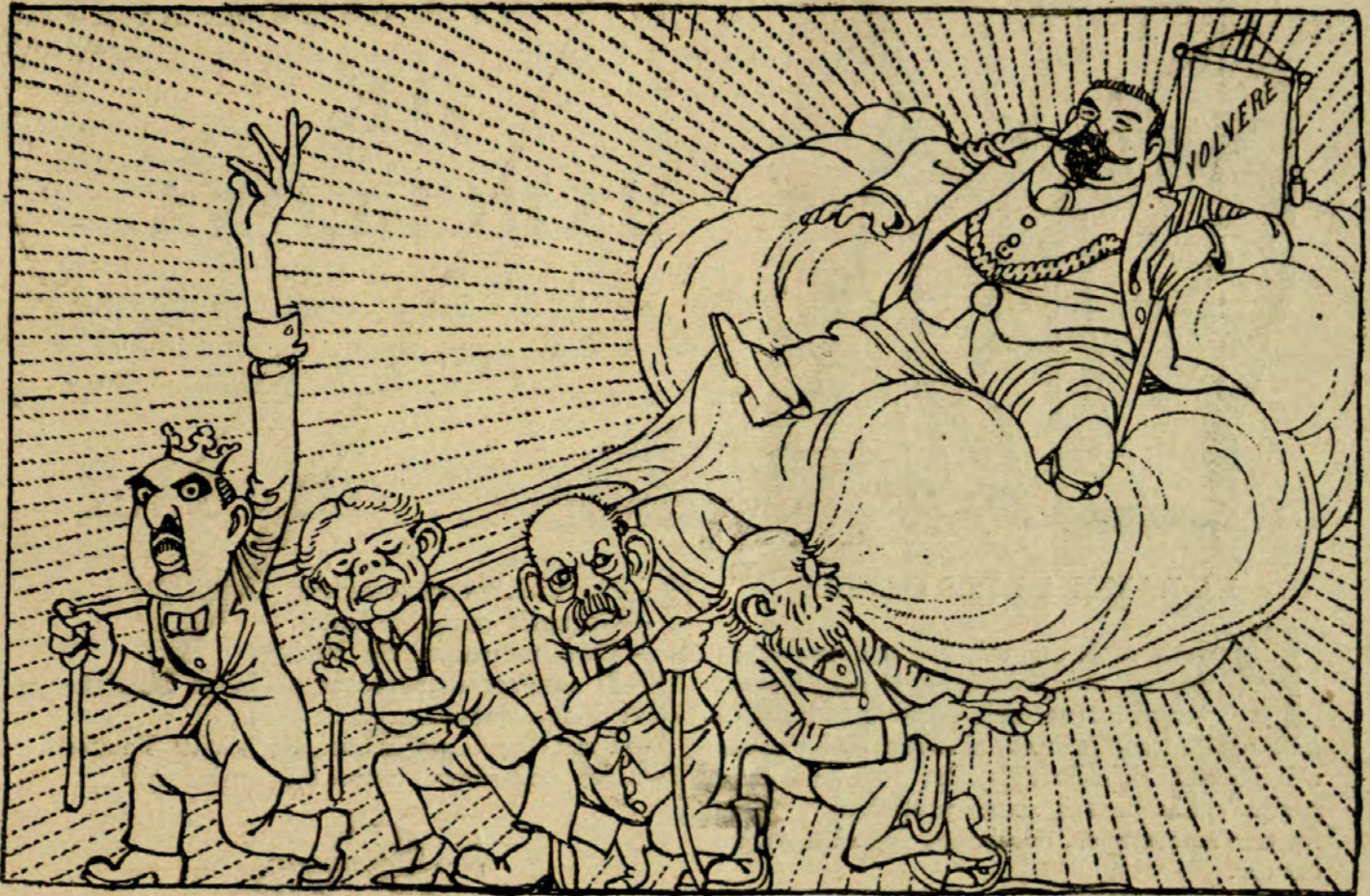
* * *

EL primer "espontàneo" a intervenir a les tasques consistorials, ha estat l'extinent d'alcalde, per dues vegades, En Jaume Vinet.

Convalescent d'una tifoidea, i comparegut al saló de sessions, amb veu potent i accent detonant, demanà "democràticament" la paraula.

Hom diu que el gest del senyor Ninet ha estat interessant; tota vegada que el tema de la peroració consistí a denunciar l'estat poc higiènic de les vaqueries. ¡Potser si que l'extinent d'alcalde tem una recaiguda per infecció intestinal làctia i es sagna amb salut! I no podria ésser un cas d'enyorament?... Vaja, homes: no feia a la gent tan vanitosa...

GALERIA D'ESPANYOLS IL·LUSTRES

Don Santiago Alba y Bonifaz, inocente y pura aurora de la paz.**Vivan los políticos honrados! Viva la Unión Monárquica Nacional!**

Es ell, Don Santiago. Vegeu-lo: repapat en una glòria de núvols, un xic "pastosos". Es sabut que a don Santiago li agrada molt la "pasta". Home de grans condicions, ell, cuidà fer d'Espanya un paradís de delícies, lliberal, molt lliberal: lliberal de concentració.

Es un polític d'"altura"; per això va assegut damunt de núvols: tal creiem que és la seva veritable representació.

Té una història brillantíssima. Amant, una cosa de no dir, Catalunya, i totes les coses de Catalunya, havia arribat a posar-se d'acord amb conegudes personalitats catalanes, a fi de promoure la més esplendorosa riquesa, benestar, glòria i cultura de Catalunya, per coronar-ho tot, en dia pròxim, amb una esplèndida autonomia.

Quina llàstima que se'n hagi anat!

Ah, però; la seva absència no és més que temporal. Ell, el pare de la pàtria, el salvador de la pàtria, és tot just a fer una passejada per Europa, a airejar-se, i a agafar braó.

Això no vol dir que els seus amics no es mostrin una mica alarmats. I estiren, estiren, fermes adalits de la "Unión Monárquica Nacional", aquest magnífic temple de patriotisme (bo i preparant la jaça a un altre cantó, "pel què pugui ésser", això sí:—de savis és mudar de consells).

Vegeu-los com estiren, els pobrets!

Ell, mentrestant, l'heroi, de la seva glòria estant, sembla que somrigui beatament, de les impaciències d'aquests angelets de Déu!...

ELS CARRERS DE BARCELONA

UN CANARI
A
BON PREU

LA RAMBLA I ELS OCELLS

POQUES, molt poques, deu o dotze vegades no més, o vint o trenta, havem vist el mercat dels ocells a la Rambla dels ocells i cap, ni una, el mercat dels ocells a la Rambla dels Estudis. Per això en podem parlar sense passió, sense prejudicis i sobre tot per referències, per bones referències, no cal dir.

El fet era a la Rambla dels ocells, que és la de sant Josep. Fa, doncs, uns anys, al menys, o uns mesos, i demanem perdó per no haver-lo publicat abans a EL BORINOT. Però fou a conseqüència de dificultats de naixement insuperables fins avui.

Un bon senyor es mira atentament les gàbies dels canaris, i els admira, i amb molts modòs manifesta la intenció d'adquirir-ne un exemplar.

Voldria un d'aquests ocells grocs tan bonics.

—Ah, un canari? diu amable el venedor. Miri, aquí en té un que és flauta.

—No sé tocar-la la flauta, però, canta?

—Si canta? com els àngels!

—I quant val?

—Cinc duros, no més cinc duros!

—Cinc duros! Ui!

és massa. No hi volia pas gastar tant.

—Doncs miri, aquest, de Vich...

—De Vich? veritablement, de Vich?

—Garantit per cinc anys!

—Però un canari de Vich?

—Si senyor, entreuassat de belga i holandès! i que canta.....

—I ara! però, un canari, de Vich? També se'n fan canaris del tocino? I, quant val?

—Aquest és baratet; vaja, li donaré per dotze pessetes.

—Ui!! massa car home, massa car!

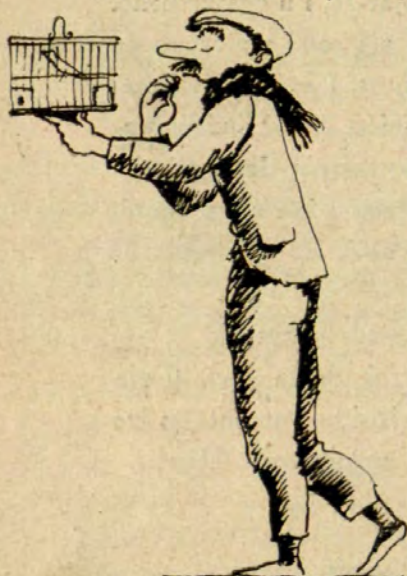
—Així potser el què vostè vol és un verdum; per dues pessetes li veng aquest tan maco.

—Dues pessetes! Fugi home!

—Doncs, no sé pas què vol; si tan poc vol pagar compri un pardal.

—És que, sap? aquests m'agraden perquè són grocs.

—Aleshores, si el vol groc, vagi aquí al davant, a Canaletes, que per un ral li vendran un plàtan.

S E T S I V U I T S

Continuen les facècies del Pont de Càn Dragó (a la línia del ferrocarril del Nord, barriada de Sant Andreu). Aquest pont ja s'ha guanyat un títol superb: el títol de tràgic! per haver fer passar a l'altra vida no sé quants homes i dones.

I és tanta la fama d'aquest (anàvem a dir gloriós) pont, que així com els romans (si mal no recordem les lliçons d'història rebudes en la nostra infantesa) tenien l'anomenada «roca tarpeia» per on estimbaven certa mena de condemnats a mort, ara diu que serà instal·lat, entre nosaltres, un novell sistema de pena capital que serà coneguda per la del Pont del Dragó.

* * *

A Olot, a Tarragona, a Figueres, a Sant Feliu de Guíxols, a Palamós, arreu arreu van essent practicats registres domiciliaris de persones, no pas de les significades com a pertanyents a la Unió Monàrquica Nacional (regida per l'Alba, de París estant).

Afortunadament aquests registres no tenen conseqüències tret de la mica de molèstia i de l'esverament.

Però els vils delators ja s'han refregat les mans de goig...

I com que saben que *no els ha de passar res*. Quins valents!

«Al Pont del Dragó, aquests canalles, al Pont del Dragó!»—ens sentim veus que ens criden.

Però què dimoni: No n'hi hauria prou amb una escupinada a la cara?

* * *

L'Ignasi Iglésies, aquest home alt com un sant... sant... ¿quin sant? car sant Pau no era aquell home alt que molts es figuren; i no sabem d'on Mare de Déu ha sortit allò de «alt i gros com un sant Pau». Deixem-ho per ara.

Dèiem, l'Ignasi Iglésies se'n va anar amb «la baldufa d'or», una esplèndida joguina, qui diu una joguina, diu una comèdia, a Figueres, a fer-la ballar entre uns quants amics.

Però a Figueres sembla que deuen búfar mals vents (i no deuen ésser pas de tramuntana, sinó

de ponent), que la baldufa hi tingué una mala ballada.

Ens vol creure l'Ignasi Iglésies?

Que desí «la baldufa d'or» en el seu estoig, i que esperi a fer-la ballar quan estigui serè.

* * *

Tornada d'una cançó, que era cantada vint anys enrera:

«Ven acá, nineta, ven acá:
la República a España,
nineta nineta,
la República a España,
nineta, ya vendrá».

ES DÓNA IMPORTANCIA

L'home que té moltes de mules i de cavalls.

L'home que té un Ford, encara que el degui.

El jove que va amb una noia.

La noia que es posa barret per primera vegada.

Tota persona que estrena un vestit.

El senyor que es veu el seu nom a les notes de societat.

El noi amb un casc i una espasa.

La família del difunt que es llegeix en l'esquela de defunció.

El que ha fet un primer llibre.

El que n'ha fet un vinticinquè.

El que diu que no creu en Déu.

Tothom que fuma puro a certes hores del dia.

L'home que fa el desmenjat de compliments i cortesies, i que diu:—Jo sóc un home sense previsions.

TUTTI COLORI

LA COMEDIA HUMA NA

EL BARRET DE CASCAVELLS (que no és precisament el barret de rialles) acaba d'ésser estrenat al Teatre Romea; i entre cascavells i entre rialles; havem passat l'estona, coneixent, sobre les taules, aquest aixerit d'itàlia, que s'anomena Luigi Pirandello, que és l'autor del barret de cascavells, i que no sabem, ben bé matemàticament si és feixista, però que ha demostrat que en l'art del barretaire hi enten d'allò més, havent trobat un bon oficial de l'ofici, que és En Josep M.ª de Sagarra, que ha faïçonat a la catalana el tantes vegades anomenat barret de cascavells.

P A P E R A M

LA FUNDACIÓ BERNAT METGE ens ha donat dos volums més: els records de Sòcrates i els discursos de Ciceró; pels quals un hom veu que Sòcrates tenia una gran memòria, i que Ciceró parlava de primera (què compon En Maura al seu costat!).

Com és sabut, Bernat Metge fou un escriptor nostre del segle xv, que escrivia amb gran propietat i elegància. El seu nom ha servit per aquesta Fundació, que ens donarà, posades en català, les obres immortals dels grecs i dels llatins.

Un canonge de Barcelona, que vagament senti parlar de la «Fundació Bernat Metge» i de les moltes obres que ha de publicar, va dir:—*Debe de ser muy sabio este señor Bernardo médico, que tantos libros hace; me gustaria conocerle personalmente! (rigurosament històric.)*

Carles
Soldevila

Come-
diògraf

A Tarragona manxen

A Tarragona, aviat tindran fàbrica de tabacs. Mentre s'està fent, ja tenen "ingeniero jefe" que es diu Quesada, com el Quixot. Com correspon al personatge, tot "fent" fàbrica desfà "entuestos"; i com correspon a la Magna Tarraco, en els solaments de la fàbrica s'hi troben criptes, sarcòfacs, làpides, àmfores...

Fa pocs dies una comissió visitava les excavacions. Els de la Comissió tractaven d'interpretar els mots llatins d'unes làpides; i, llatificada per ací, llatificada per allà, tot anava en renou. Tant de parlar llatí inquietà profundament al "ingeniero", el qual no es pogué estar de dir-los: "Por Dios, no hablen en catalán; hablen en castellano, que es la única lengua que yo conozco."

L'astorament fou unànime: Només un d'ells tingué esma per dir-li;

—Ja es veu, ja!

Simbio - Lactosa

(NOM REGISTRAT)

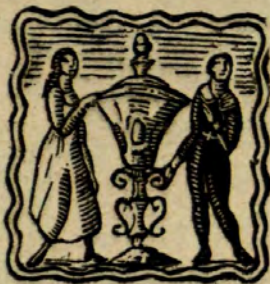
Ferments làctics vius
en comprimits.

Preparat
per

MANUEL BALLESPÍ SERRA

FARMACÉUTIC

BARCELONA

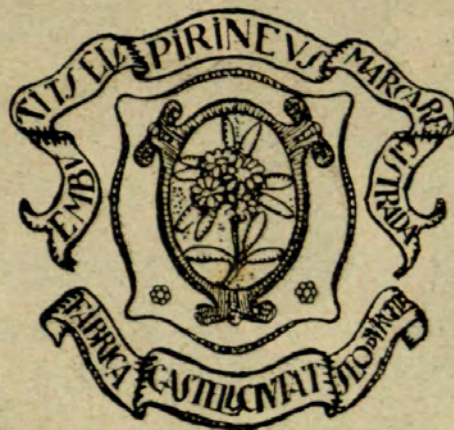

RAMON SUNYER

ORFEBRE

Corts Catalanes, 643

BARCELONA

TELÉFONO { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llengonices, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castell Ciutat

(Seu d'Urgell)

**CHEZ
NELLY**

22 Rue Claris

*pour les tout
petits*

Treballs de Pelleteria

Mercè Juncà de Rahola

Especialitat en articles de luxe

Confecció ben feta y a bon preu.

Menéndez Pelayo, 123, 1.ª, 1.^a

BARCELONA (G).

CASA ALDEA

Confecció de Pantalles,

Tapetes, Coixins, etc.

Models especials de la casa

Comtesa Sobradíel, 4

Barcelona

Galeries Laietanes

Granvia, 613 - Barcelona - Telèfon 4902-A

ANTIGUITATS - ART MODERNA

BRODATS : TAPISSOS : CAMAFEUS

ALCATIFES PERSES : MOBLES D'ESTIL

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Exposicions constantment renovades d'obres d'art dels més afamats artistes moderns.

—I què, D. Alexandre: serà cert que, aquesta vegada, vos i en Blasc Ibanyes, ens portareu el pardal republicà?

—Sí, nois: serà una República de «cañas y barro».